

Cauza C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl împotriva Bundeszentralamt für Steuern

(cerere de pronunțare a unei hotărâri
preliminare formulată de Finanzgericht Köln)

„A șasea directivă TVA — Articolul 17 alineatele (3) și (4) — Restituirea TVA-ului — A opta directivă TVA — Restituirea TVA-ului persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul țării — Articolul 3 litera (b) și articolul 9 al doilea paragraf — Anexa B — Certificat privind calitatea de persoană plătitoare de impozit — Efect juridic — A treisprezecea directivă TVA — Restituirea TVA-ului persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității — Articolul 1 punctul 1 — Noțiunea de sediu al activității economice”

Concluziile avocatului general V. Trstenjak prezentate la 19 aprilie 2007 . . . I - 5658

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 28 iunie 2007 I - 5677

Sumarul hotărârii

1. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Restituirea taxei persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul țării*

[Directiva 79/1072 a Consiliului, art. 3 lit. (b), art. 9 al doilea paragraf și anexa B]

2. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Restituirea taxei persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității*
 [Directiva 86/560 a Consiliului, art. 1 pct. 1)

1. Articolul 3 litera (b) și articolul 9 al doilea paragraf din A opta directivă 79/1072 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul țării trebuie interpretate în sensul că certificatul redactat pe baza modelului din anexa B la această directivă permite, în principiu, să se prezume nu numai că persoana interesată este plătitoare de taxă pe valoarea adăugată în statul membru căruia îi aparține administrația fiscală care i l-a eliberat, dar și că aceasta este stabilită în acest stat membru sub o formă sau alta, dispunând aici fie de sediul activității sale economice, fie de o unitate fixă de unde se efectuează operațiunile.

Aceste dispoziții nu presupun totuși să se interzică administrației fiscale a statului membru de restituire care ar avea îndoieli cu privire la realitatea economică a unității a cărei adresă este menționată în acest certificat să se asigure cu privire la această realitate, recurgând la măsurile administrative prevăzute în acest scop prin reglementarea comunitară în domeniul taxei pe valoarea adăugată.

Dacă informațiile obținute relevă că adresa menționată în certificatul privind calitatea de persoană plătitoare de impozit nu corespunde nici sediului activității economice a contribuabilului, nici unei unități fixe de unde aceasta își efectuează operațiunile, administrația fiscală a statului membru de restituire este îndreptățită să refuze restituirea solicitată de persoana plătitoare de impozit, fără a aduce atingere eventualei exercitări a unei căi de atac pe cale judiciară de către acesta din urmă.

Administrația fiscală a statului membru în care se solicită restituirea taxei pe valoarea adăugată achitate, aferentă intrărilor, este, în principiu, legată, în fapt și în drept, de indicațiile care figurează în acest certificat.

(a se vedea punctele 40, 41, 49 și 50 și dispozitiv 1)

2. Articolul 1 punctul 1 din A treisprezecea directivă 86/560 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității trebuie interpretat în sensul că sediul activității economice a unei societăți este locul unde sunt adoptate deciziile esențiale privind direcția generală a acestei societăți și în care se exercită funcțiile de administrare centrală a acesteia.

Determinarea locului sediului activității economice a unei societăți presupune luarea în considerare a unui grup de factori, în fruntea căruia figurează sediul statutar, locul administrației centrale, locul întrunirii administratorilor societății și acela, de obicei identic, în care se

decide politica generală a acestei societăți. Alte elemente, precum domiciliul principalilor administratori, locul întrunirii adunărilor generale, de păstrare a documentelor administrative și contabile și de derulare principală a activităților financiare, în special bancare, pot fi de asemenea luate în considerare.

Astfel, o implantare fictivă, precum cea care caracterizează o societate „cutie poștală” sau „ecran”, nu ar putea fi calificată drept sediu al unei activități economice în sensul articolului 1 punctul 1 din A treisprezecea directivă.

(a se vedea punctele 61-63 și dispozitiv 2)